

Kleyny, Barbara

Seminarium Kontekst odkrycia w dziejach dziedziny nauki

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 41/1, 170

1996

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SEMINARIUM KONTEKST ODKRYCIA W DZIEJACH DZIEDZINY NAUKI

W trzecim kwartale 1995 r. z inicjatywy Instytutu Filozofii i Socjologii PAN oraz Instytutu Historii Nauki PAN otwarto cykl posiedzeń seminaryjnych *Kontekst odkrycia w dziejach dziedziny nauki*. Seminarium prowadzą: doc. dr hab. Alina Motycka (IFiS) i prof. dr hab. Stefan Zamecki (IHN). Sekretarzem Seminarium jest mgr inż. Barbara Kleyny.

Ogólnopolskie seminarium ma charakter transdyscyplinarny i skupia przedstawicieli różnych dyscyplin naukowych i filozoficznych. Posiedzenia odbywają się w każdy ostatni piątek miesiąca w Pałacu Staszica, w Instytucie Historii Nauki PAN. Pierwsze posiedzenie odbyło się 27 października 1995 r. i miało charakter panelowy - każdy z uczestników przedstawił własne uwagi i przemyślenia dotyczące problematyki związanej z kontekstem odkrycia. Na drugim posiedzeniu, 24 listopada, prof. dr hab. Józef Misiek przedstawił referat pt. *Filozofia odkrycia naukowego*. Tematem trzeciego spotkania (29 grudnia) był referat dr. Wiesława Wójcika pt. *Nowożytny model naukowości a nowe prądy w matematyce XIX wieku*.

W seminariach uczestniczyło około 25 osób.

Barbara Kleyny
(Warszawa)

SESJA: MIECZYŚLAW LIMANOWSKI – CZŁOWIEK, TWÓRCA, ŚWIADEK CZASÓW

Na zaproszeniu na sesję organizatorzy: Instytut Filologii Polskiej i Zakład Geologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika wydrukowali trzy myśli Limanowskiego, godne przypomnienia: 1 – „[...] w nauce geologia najbardziej sąsiaduje ze sztuką [...] Na odwrót, ludzi wielkiej wyobraźni zawsze pociągały warstwy i cmentarzyska Ziemi: Aischylos, Dante, da Vinci, Goethe, Słowacki” (1904), 2 – „Poprzez powódź szukań wraca na świat Teatr, który przez Sztukę jest drogą do Religii. Człowiek odkrywa w sobie z powrotem syntezę świata [...]” (1914), 3 – „Kryteria w sztuce należą do kryteriów wewnętrznych, opartych na przeżywaniu – ale to samo jest w nauce. Gmach Lamarcka lub Darwina, Newtona lub Maxwella, Kopernika lub Galileusza, Humboldta lub Suessa czar swój pełny zawdzięczają nie sylogizmom dialektyki umysłowej, lecz przeżytym prawdom twórców tych gmachów, tajemnicom ich wewnętrznym [...]” (1920).

Sesję zorganizowano w dniach 1–3 XII 1995 r. w Toruniu, przywołując dokonania naukowe i artystyczne Mieczysława Limanowskiego (1876–1948), profesora geografii fizycznej uniwersytetów Stefana Batorego w Wilnie i Mikołaja Kopernika w Toruniu. W sesji uczestniczyli referenci niemal ze wszystkich ośrodków akademickich w kraju, a ponadto profesory geologii i geografii Uniwersytetu Wileńskiego: Algirdas Gaigalas i Vitalas Dvareckas. Nie zdołała